

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД НА ЕАСТ

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

от 23 януари 2012 година

по дело E-2/11

STX Norway Offshore AS и други с/у норвежката държава, представлявана от Съвета за тарифите*(Свободно предоставяне на услуги — Директива 96/71/ЕО — Командироване на работници — Минимални разходи на възнаграждението — Максимално работно време — Възнаграждение за трудова заетост, изискваща поне една нощувка извън дома — Компенсация за разходи)*

(2012/C 136/05)

По дело E-2/11 STX Norway Offshore AS и други с/у норвежката държава, представлявана от Съвета за тарифите — отправя ИСКАНЕ до Съда по член 34 от Споразумението между държавите от ЕАСТ за създаване на надзорен орган и съд на ЕАСТ, подадено от Borgarting lagmannsrett (Апелативен съд на Borgarting, Норвегия), относно съвместимостта с правото на ЕИП на реда и условията на трудова заетост, предвидени в колективен трудов договор, обявени за общоприложими в рамките на морския строителен сектор, и относно тълкуването на член 36 от Споразумението за ЕИП и на член 3 от Акта, посочен в точка 30 от приложение XVIII към Споразумението за ЕИП, т.е. Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги, адаптирана към Споразумението за ЕИП с протокол 1 към него, Съдът, в следния състав: Carl Baudenbacher, председател — Per Christiansen и Páll Hreinsson (съдия-докладчик) съдии, излезе с решение на 23 януари 2012 г., чийто диспозитив е, както следва:

1. терминът „максимална продължителност на работата и минимална продължителност на почивка“, посочен в член 3, параграф 1, първа алинея, буква а) от Директива 96/71/ЕО обхваща реда и условията относно „максимално нормално работно време“, като например това, описано в искането за консултативно становище;
2. член 3, параграф 1, първа алинея, буква в) от Директива 96/71/ЕО, както се тълкува в светлината на член 36 от Споразумението за ЕИП, по принцип изключва държава от ЕИП да изисква от предприятие, установено в друга държава на ЕИП, което предоставя услуги на територията на първата държава, да заплаща на своите работници минимално възнаграждение в размера, определен с националните правила на тази държава за трудова заетост, изискваща по една нощувка извън дома, освен ако правилата, които предвиждат такова допълнително възнаграждение, не преследват цел от обществен интерес и тяхното прилагане не е несъразмерно. Националните органи или, според случая, съдилищата на приемащата държава от ЕИП определят дали тези правила в действителност преследват цел от обществен интерес и го правят чрез подходящи средства;
3. директива 96/71/ЕО не позволява на държава от ЕИП да гарантира на работниците, командировани на територията ѝ от друга държава от ЕИП, компенсация на разходите за пътуване, храна и настаняване в случай на трудова заетост, изискваща поне една нощувка извън дома, освен когато това може да се обоснове въз основа на разпоредби, свързани с обществения ред;
4. делът на зетите лица, обхванати от съответния колективен трудов договор, преди той да бъде обявен за общоприложим, нямат връзка с отговорите на въпрос 1, букви а), б) и в).